

Στὴν ἀγκυλιά μου τῶβχλα μὲ πόνο τὸ καῦμένο,
 Καὶ τοῦδωκα πικρὸ φιλί·
 Ὅμως αὐτὸ τί ὠφελεῖ
 Στὸ ἔρημο τὸ ξένο;

Γιὰ τοῦτο σήμερα κ' ἐγὼ τὰ χέρια μου σταυρόνω,
 Κι' ὅ,τι γιὰ μένα δὲν ζητῶ,
 Γι' αὐτὸ γυρεύω καὶ γι' αὐτὸ
 Πόνου φωνὴν ὑψόνω.

Μητέρες! ὅπου ἔχετε παιδιὰ εὐτυχισμένα
 Καὶ καλωσύνη στὴν καρδιά·
 Πεινοῦν τῆς Κρήτης τὰ παιδιὰ
 Καὶ κρύνουν τὰ καῦμένα!

1867

